

mala kät näggema, mis riotti- ja häddaga muud ei tahha, kui önnistada ja meid ennese jure tömmata.

Mõnne näddala ollin ma raskeste maas ol-
nud, agga Jummal pöras mind tagasi ellu pole.
Eesimenne ue hakkawa teriviisse pääw olli pühha-
pääw Jani kuus. Päike paistis selgeste ja loo-
sutas omma sojaga noort rohti, kõik mailm näitis
rõmus olleivad. Alken tehti mulle lahti ja iotusin
felle liggi mahha. Toasi ma veel ei tohtinud välja
minna, siis ommeti tahtsin emast nüüd jälle tähhele
panna, mis silmad kaua ep olnud näinud. Oh
kui vägga tuim ollin ma teriviisse ajal Jummal-a
teud mailmas näggema, unustasini Loja peale
möeldia ja tedda kita. —

Et kirriku te äres ellasin, läks pühhapäwasel
hommikul innimessi õige tihti möda. Süddameliik
rõõm olli mul neid nähhed ja terretades. Agga
mo südda öhkas: „Oh et ma teiega wöiksin pühha
kotta minna!“ — Kirriku fellad hakkasid hüüdma
ja jälle püddin mötlema: „millal saan ma teie
hüüdmisse järel tulla, armiad fellad, hüüdja
healed! — Ma ei wöi käia, agga — wata —
sedda ma wöin tehha: ma tahhan waimus olla
wötta fogguduse Jummalatenistusse! Kui wiim-
ne fella lõminne lõppeb ja foggudus hakkab laulma,
siis minna loen siin laulu=ramatuist armiad sal-
misid! kui jutlusi petakse seal, siis minna loen

peatükki Piibli ramatuist!“ Mõnda mötlesin ja pan-
nin ramatud laua peale eniese ette valmis, agga
ni kauaks kui kellad hüüdsid toetasin pead vasto-
aknat ja pannin silmad kinni puhhates ja odates.
Mo mõtted, virgumad kui mo isho liikmed, läksid
pea välja. Tulletasini mele kõik majad, mis kir-
riku te äres seisavad, kõik puud mis seal kasiva-
vad; tullin omma mõtted kirriku värrawa jure,
näggini rahwa hulka, mis seal sisse läks. Siis
oli mul nagu läksin isse ka seal läbbi kirriku ajale.
Tahtsin ka kirriku sisse minna, agga ei wöinud
paigalt likuda otsekui olleks näggemata väggi
mind seal kinni piddanud. Palju rahvast läks
minnuist möda, kõik pühhapäwa ehit; minna püddin
seisma ukse ees. Weel tullid mõnned, kes wibinud,
needki ruttasid sisse, mind üksi jäeti üue. Siis wast
sain tunda, et ma ei olnud üksi, waid teine olli
veel minnu jures. Ma ei tea kes se olli, agga ta
ollti teist näggi ja teist wiisi kui muud minnu näh-
tud innimesed. Se räkis mulle nüüd nönda: „oh
ja waene innimenne! Jummalala armu läbbi olled
praegu surma värrawa jurest tagasi pöördud. Jä-
nüüd veel seisma, enne kui Jummalala kotta läh-
häd! mötle enne veel, kui mittu korda sa siin olled
wöinud omma taevast Loja tenida, agga posle
tahtnud sedda ikka Waimus ja töes tehha! Hakk
Jummalala heldust mele tulletama, — muidu langed